

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica a treia după Rusalii

Deci fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos, Prin Care am avut și apropiere, prin credință, la harul acesta, în care stăm, și ne lăudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu. Și nu numai atât, ci ne lăudăm și în suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare, Și răbdarea încercare, și încercarea nădejde. Iar nădejdea nu rușinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioși. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. Cu atât mai vărtos, deci, acum, fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui. **Romani V, 1-10**

Evangelhia la Duminica a treia după Rusalii

Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcămintea de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostensesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu

duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei. **Matei VI, 22-33**

Despre grijile vieții

– Părinte Teofil, în zilele noastre mai mult ca niciodată, omul este prins de grijile vieții, de serviciu, familie, probleme și multe altele. Există însă și griji mântuitoare?

– Da, există griji mântuitoare. „Toată grija cea lumească de la noi s-o lepădăm”, se spune la slujbă, la Sfânta Liturghie. Deci, grijile lumești trebuie astupate cumva cu încrederea în Dumnezeu și în bunătatea Lui, făcându-ne datoria, pentru că dacă nu-ți faci datoria, grijile se înmulțesc și îngrijorarea crește. Dar există și o grijă pentru a deveni bun, o grijă pentru împlinirea vocii lui Dumnezeu, grija de a trăi corect, grija de a face ceea ce ești dator să faci. Există și griji mântuitoare, griji care te ridică, te angajează în viața sfântă, grija de a-ți împlini datoriile pe care le ai prin situația în care te găsești. De exemplu, cineva care are familie, grija de copii, de a-i crește, de a-i educa frumos și bine, grija de a le da o înzestrare spirituală care să-i păzească de necazurile vieții, pentru că necazurile vieții vin de pe urma păcatelor. Ceea ce vrea Dumnezeu cu noi este ca în fiecare zi să trăim o viață frumoasă și linistită, o viață din care să lipsească îngrijorarea pentru lucruri pământești, dar în care să se facă vădită grija de a-I sluji lui Dumnezeu și de a-I face voia Lui. Și în felul acesta omul este angajat spre bine și nu este asuprit de rău.

– Cum înțelegeți cuvântul din Evanghelie „Să nu ne îngrijim pentru ziua de mâine” (Mt. 6, 34)?

– Îl înțeleg în sensul acesta: să nu ne îngrijorăm pentru ziua de mâine, dar să ne facem datoria în ziua de azi. Dacă ne facem datoria în ziua prezentă, ziua de mâine este rezolvată cu problemele care le-ar aduce dacă nu ne-am împlini datoria în ziua de astăzi. Bineînțeles că

toate acestea le avem în vedere cu gândul la Dumnezeu, care l-a făcut pe om și cu posibilitatea de a se îngriji. Și chiar și cu posibilitatea de a se îngrijora. Dar Domnul Hristos vrea să-l despovăreze pe om de îngrijorarea păgubitoare și să-l angajeze cu grija mântuitoare.

– Părinte Teofil, în viața duhovnicească e bine să avem anumite principii și repere?

– Da, neapărat. Pentru că altfel duci o viață cumva în gol și n-ai posibilitatea să te dirijezi, n-ai posibilitatea să te orientezi. E bine să ai niște principii la care să ții și pe care să le urmezi și niște repere pentru verificare. Dacă n-ai nici un reper, atunci te poți crede bun înainte de a fi bun, te poți crede credincios fără să fii credincios, te poți crede înțelept fără să fii înțelept, poți să ai păreri despre tine care nu consună cu realitatea. Or, având în vedere niște principii și ținând seama de niște repere, te poți modela după principiile respective și după reperele pe care le ai în vedere. Mi-aduc aminte, când eram copil am auzit la biserică citindu-se la Apostol, din epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani. Aveam vreo 12-13 ani atunci și am auzit cuvântul: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor slabi, și nu nouă să plăcem, ci fiecare să facă spre plăcerea aproapelui întru ce-i bine spre zidirea lui” (Rom. 15, 1-2). Și când am auzit cuvintele acestea, le-am luat în seamă și am ajuns într-o împrejurare în care n-aș fi vrut să fac un bine pe care-l impunea situația. Mama mea pleca la câmp, tata era absent din gospodărie, parcă era-n armată, nu mai știi ce s-a-ntâmpat și trebuia să meargă mama cu cineva la lucru. Și atunci mama m-a rugat să am grijă de copiii femeii aceleia, să stau cu ei acasă și să le port de grijă și pe mine mă cam incomoda lucrul acesta. Dar mi-am adus aminte de cuvântul Sfântului Apostol Pavel „Nu nouă să plăcem, ci fiecare să facă spre plăcerea aproapelui”. În felul acesta te ajută un principiu.

– Ne mai puteți da câteva principii concrete pentru viața duhovnicească?

– Da. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele. Cel ce se smeriște va fi înălțat, cel ce se înalță va fi smerit... Sunt foarte multe principii în cuprinsul Vechiului Testament și-n Evanghelie. Sfântul Apostol Pavel, de exemplu, în epistolele sale, are cuvântul: „Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre mărirea lui Dumnezeu să le faceți” (I Cor. 10, 31). Domnul Hristos a zis: „Iasă acum să împlinim toată dreptatea” (Mt. 3, 15). „De nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu” (Mt. 5, 20). „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul Său preț de răscumpărare pentru mulți” (Mt. 20, 28). „Cel ce vrea să vină după mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze Mie” (Mt. 16, 24). Sunt foarte multe principii de viață, principii după care ne putem dirija viața, ne putem orienta.

– Părinte, cum trebuie să ne îngrijim de trup? Adică, există griji pentru trup și griji pentru suflet?

– Da, există griji pentru trup și Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Efeseni îi îndeamnă pe bărbați să-și iubească soțiile cum își iubesc trupurile lor (Efes. 5, 28). Sfântul Apostol Pavel zice că nimenea nu și-a urât vreodată trupul său, ci fiecare îl hrănește și-l încălzește precum și Hristos Biserica (Efes. 5, 29). Deci, nu e normal ca cineva să-si neglijeze trupul. E normal să-si îngrijească trupul. Domnul Hristos, de pildă, când era înconjurat de mulțime, mulțime care nu mai avea de mâncare, a zis că nu vrea să-i lase să lăncezească pe drum. Deci a intervenit, dându-le hrană. E o rânduială a Bisericii noastre ca să ne ajutăm unii pe alții, să ne îngrijim de sănătatea trupului ca să fie și sufletul în condiția de a se manifesta bine în cele spirituale. Deci, Sfântul Apostol Pavel, când compară iubirea fată de șotie cu iubirea fată de propriul trup, are în vedere o îngrijire de trup, care este templul lui Dumnezeu, pe care-l dorim sănătos, împreună slujitor cu sufletul, chiar dacă, cum zice părintele Arsenie Boca referindu-se la trup, „fiecare dintre noi ducem un necredincios în spate”.

– Dar de suflet cum trebuie să se îngrijească un creștin practicant, un creștin ortodox?

– Un creștin practicant trebuie să-și împlinească datoriile care țin de viața spirituală, de rugăciune, de meditație, de participarea la sfintele slujbe, de punere în valoare a calităților sufletești pentru binele lui și pentru binele altuia, de acumularea de învățături sfinte, mai ales din Sfânta Evanghelie, cuvintele cele veșnice ale Mântuitorului, de acumularea de gânduri manifestate în cuvânt de Sfinții Apostoli. Toate lucrurile acestea sunt spre binele sufletului și aduc apoi și buna chivernisire a trupului.

– Părinte Teofil, în ce măsură rugăciunea este o împlinire a vieții, a grijilor vieții?

– Aici, Domnul Hristos a spus că după lucrul veacului acestuia, care aduce griji și îngrijorări, se străduiesc cei care nu știu de Dumnezeu. Or, noi, creștinii, știm că avem trebuință de ele și știm că avem un Tată care se îngrijește de noi, și atunci rugăciunea ne întărește în conștiința aceasta că Dumnezeu este cu noi, că ne ajută, că găsește Dumnezeu mijloacele de a se rezolva lucruri și mai presus de posibilitățile noastre. Ne rugăm lui Dumnezeu, de exemplu, pentru îmbelșugarea roadelor pământului, la cununie ne rugăm ca să umple Dumnezeu cămărilor celor care se căsătoresc de grâu, de vin, de untdelemn. La Litie ne rugăm lui Dumnezeu să binecuvânteze pâinile, grâul, vinul și untdelemnul și să le înmulțească în locașul acesta, în țara aceasta și în toată lumea. Deci, rugăciunea ne angajează spre bine și este o împlinire și, în acest sens, că ne dă o întărire, o întemeiere în gândul că nu suntem singuri în această lume, ci „cu noi este Dumnezeu... acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin”. Acestea nu sunt simple formule de

ritual, ci sunt cuvinte pe care trebuie să ne întemeiem viața.

– Părinte, în Evanghelia după Matei, în capitolul zece când Mântuitorul îi trimite pe Apostoli la propovăduire, le spune că „voi, atunci când veți fi prinși, să nu vă îngrijiți de ce veți vorbi...”

– Da, „că Duhul Sfânt vă va da vouă ce trebuie să spuneți” (Mt. 10, 19).

– Cum să înțelegem noi, astăzi, aceste cuvinte?

– Tot așa cum au înțeles Sfinții Apostoli. Adică, noi acumulăm în suflet anumite lucruri pe care le putem folosi, inspirați fiind și de Duhul Sfânt, în împrejurări nedorite și în împrejurări neașteptate. Sfântul Apostol Petru în epistola sa sobornicească zice să fim gata să dăm răspuns tuturor celor ce ne cer socoteală, însă cu blândețe și cu cuviință (I Ptr. 3, 15-16). Să căutăm să fim în așa fel orientați, încât să creiem în jurul nostru o atmosferă care să impună respect și celor care altfel ar fi potrivnicii noștri.

– Părinte, de obicei grijile vieții, nu întotdeauna, dar de multe ori, duc la probleme în familie, probleme între prieteni. Ce cale le recomandați să urmeze în aceste situații?

– Mi-aduc aminte că atunci când eram copil se spunea în familie că și din pricina sărăciei, și din pricina necazurilor vin certurile. Și mi se întâmplă și acum să-mi spună oamenii că se ceartă pentru lipsurile în care trăiesc. Si eu zic întotdeauna: Bine, dar dacă vă certați, le rezolvata, treceți de lipsuri prin ceartă? Și toți mărturisesc că nu. Deci, cearta nu e un mijloc de înlăturare a răului, ci e o slăbiciune a celor care se angajează în felul acesta, pentru că nu câștiga nici un ban când te cerți, nu realizezi nici un avantaj când nu ești în limitele bunei cuviințe. Așa că oamenii trebuie să evite tot ce nu aduce nimic pozitiv, ci aduce multă nemulțumire și mult negativ în viața de toate zilele.

– Munca este un lucru necesar pentru familie, pentru om, în general?

– Sigur că da. Munca este o binecuvântare a lui Dumnezeu. Pentru împrejurarea în care trăiește fiecare, Sfântul Apostol Pavel reglementează că „cine nu vrea să muncească, acela nici să nu mănânce” (II Tes. 3, 10). Spune că el însuși a câștigat pentru el și pentru cine era cu el cele de trebuință (Fapte 20, 34). Munca este o necesitate, este un mijloc de îmbunătățire sufletească, este un mijloc de retenere de la împrăștiere. În pilda cu lucrătorii tocmiți la vie, către unii care au stat până seara fără lucru, Domnul Hristos a zis: „De ce ați stat toată ziua fără lucru?” (Mt. 20, 6). Când eram eu copil, în familia noastră era o vorbă: Nu sta fără lucru că-i păcat. Munca e o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru om. E mare lucru să fii conștient de aceasta, că ești dator cu munca. Să ai conștiința că „cu nădejdea fără muncă, nu-ți răsare grâu-n

luncă, dar cu amândouă-n plug, umpli lunca de belșug” (Vasile Militaru, „Vorbe cu tâlc”). Sau, este o rugăciune de seară, scrisă tot de Vasile Militaru de la care-i cuvântul aceasta: „Să pornesc la muncă sfântă cum pornesc albinele, să pot umple ca și ele fagurii cu binele” (Vasile Militaru, „Rugăciune de seară”).

– Părinte, există mai ales între tineri o rezervă în a se angaja în muncă, și aceasta considerând că nu sunt în stare, că nu pot să facă față. Ce să-i îndemnăm pe acești oameni?

– Să-i îndemnăm să muncească pentru ca să aibă să-i ofere ceva lui Dumnezeu, pentru ca să aibă Dumnezeu ce să binecuvânteze, așa cum tânărul acela despre care pomenește Evanghelistul Ioan, a oferit Mântuitorului cinci pâini și doi pești din care Domnul Hristos a săturat mulțime de oameni (In. 6, 9). Fiecare dintre noi trebuie să oferim ceva Mântuitorului, să-i dăm ceva Mântuitorului ca să binecuvânteze și să înmulțească pentru binele altora. E important de luat aminte faptul că Domnul Hristos, când i-a spus diavolul să facă din pietre pâine, n-a făcut, dar din pâine a făcut mai multă pâine. Și aceasta e o idee în sensul că Dumnezeu binecuvântează munca omului și nu-i dă omului gândul că ar putea să-i dea, să-i ofere pâine pe nemuncite, să facă din piatră pâine, deși Domnul Hristos poate să facă și din piatră pâine, dar n-a făcut din piatră pâine, pentru că ceea ce a făcut Domnul Hristos a făcut în fața lumii întregi, în fața tuturor credincioșilor și atunci oamenii ar fi putut ajunge la gândul că așa cum a făcut odinioară din piatră pâine, poate să facă și altă dată la fel. Or, când Domnul Hristos a avut pâini în față, a înmulțit pâinile, pentru că în pâine se întâlnește binecuvântarea Domnului cu munca omului. Domnul Hristos binecuvântează. Când a binecuvântat cele cinci pâini la înmulțirea pâinilor, a binecuvântat toată munca pe care o face omul până are pâinea pe masă. Noi, astăzi, nu avem totdeauna conștiința aceasta, noi, care cumpărăm pâine, o luăm gata, n-avem conștiința osteneții pe care o face omul până când ajunge să aibă pâinea pe masă. Or, Domnul Hristos, când a binecuvântat pâinile, a binecuvântat toată osteneala, toată munca. Și munca pe care o face omul când pregătește pământul, și munca pe care o face când seamănă, și munca pe care o face când plivește holda, munca pe care o face când seceră, munca pe care o face când macină, munca pe care o face când plămădește aluatul, munca pe care o face când arde cuptorul, când pune pâinea în cuptor, când o scoate din cuptor și o lasă după aceea să se ducă la Dumnezeu. Când eram eu copil, era o vorbă că nu-i voie să te atingi de pâine și să mănânci pâine înainte de a se duce la Dumnezeu. De ce? Pentru că oamenii aveau conștiința aceasta că pâinea n-o realizează omul din puterea lui, ci pâinea o realizează omul și din puterea lui și cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Or, gânduri de felul acesta nu mai sunt și pentru că s-a schimbat foarte mult viața oamenilor și fața societății, pentru că sunt alte condiții. Or, omul acela care își pregătește el pâinea, care ajunge el să aibă pâinea pe masă știe că în pâine se

întâlnește lucrarea omului cu binecuvântarea Domnului. Așa că oamenii din vremea noastră, tinerii noștri, trebuie educați în sensul acesta că munca este o datorie, că nu-i voie să stai fără muncă. Că fiecare dintre noi trebuie să oferim ceva lui Dumnezeu din partea noastră, ca Dumnezeu, cu ceea ce oferim noi să lucreze pentru alții și să primească ceea ce oferim noi. De pildă, la binecuvântarea colivei, care este grâu fiert și îndulcit cu miere sau cu zahăr, se duce înaintea lui Dumnezeu, se face rugăciune și pentru cei care au oferit-o lui Dumnezeu, care ne-a dat roadele pământului spre desfătarea și hrana noastră, și după aceea se roagă preotul pentru cei care au înfrumusețat acestea, cei care au adus acestea înaintea lui Dumnezeu. Pentru că se consideră că lucrurile acestea nu le poți avea așa numai de undeva luându-le, ci le ai pentru că ai muncit pentru ele. Ei, conștiința aceasta cam lipsește la tineri, e multă comoditate. De multe ori nu se angajează, nu pentru că se gândesc ei la niște neangajări ale lor, ci nu se gândesc la datoria de a munci. E foarte simplu să nu faci ceva din comoditate și să aștepti să facă alții pentru tine, pentru că de multe ori pe tineri i-au învățat părinții așa. Nu i-au lăsat să facă anumite lucruri prin care s-ar fi format pentru viață. Noi, la țară, când eram în familie, părinții ne puneau să facem lucrurile pe care le puteam face. Un copil când putea ține sapa în mână, deja și sapa împreună cu părinții. S-a crescut într-un cult al muncii. Deci era o practică a muncii, pe care cei de la oraș nici nu o au pentru că nu au de unde s-o aibă. Ei sunt lăsați doar să învețe, să asculte muzică, să-și facă ceva de lucru așa ca să nu lenevească, făcând nimica toată și de aceea nu se ajunge la niște calități pe care le are omul și pe care le poate avea omul dacă se angajează normal și firesc în lucruri care odinioară erau de la sine înțelese. Nu se concepea să stai fără lucru când ți-a dat Dumnezeu putere să faci ceva. În Pateric este o prezentare a unei situații, care ar fi bine s-o avem în vedere cu toții, și anume, un părinte a fost întrebat de un cuvânt de învățătură și el a spus că de aseară și până acum a împletit foarte multă funie și, zice el, „asta am făcut-o ca să nu zică Dumnezeu că nu am lucrat cu puterile pe care mi le-a dat”.

Interviu cu părintele Teofil Părăian, la 3 mai 1998

Acolo unde te afli, prin străinătăți...

Acolo unde te afli, să crezi că Dumnezeu nu este departe de tine, ci te vede, te urmărește. Fii cu luare-aminte să nu-L întristezi, căci atunci când călcăm poruncile Lui se întristează, își întoarce fața de

la noi și ne pedepsește pentru a ne instrui.

Fiul meu duhovnicesc întru Hristos,

Acolo unde te afli, departe de părinți, rude, patrie, trebuie să știi că nu ești departe de Dumnezeu,

Tatăl ceresc, care este pretutindeni prezent. Și când Îl iubești, Îl cinstești, Îl slăvești, și Acela te va iubi, cinsti și slăvi. Când nu păzești poruncile Lui, nu-L iubești.

Așadar, acolo unde te afli, să crezi că Dumnezeu nu este departe de tine, ci te vede, te urmărește. Fii cu luare-aminte să nu-L întristezi, căci atunci când călcăm poruncile Lui se întristează, își întoarce fața de la noi și ne pedepsește pentru a ne instrui. Creștinul, oriunde s-ar afla, chiar și la capătul lumii, este dator să se roage, să postească în zilele rânduite și dacă nu are biserică, în ceasul în care se face Sfânta Liturghie, Vecernia, să se roage.

Despre tatăl tău care înjură, ai dreptate să te necăjești, dar nu ești responsabil pentru asta, de vreme ce i-ai spus de două-trei ori și nu încetează cu blasfemia. Lasă-l în pace și să te rogi ca Dumnezeu să-L lumineze să nu mai hulească. Dar trebuie ca și el să se strunească pe sine; căci dacă nu vrea să se strunească, nu va înceta niciodată și, din păcate, va merge în focul cel veșnic. Iar tu, dacă faci binele în viață, vei merge în rai.

Harul Domnului să ne lumineze pe toți, și pe tatăl tău, să ne pocăim și să săvârșim fapte bune (așa cum vrea Dumnezeu), ca să mergem toți în Împărăția Cerurilor.

Pentru a te păzi de primejdiile străinătății, fiule, ca un tată blând, îți voi da câteva sfaturi părințești pe care, dacă le ascuți și le împlinești, îți vei izbăvi sufletul, care valorează mai mult decât lumea întregă; „Pentru că ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16,26).

Primul sfat și totodată poruncă: Să-L iubești pe Dumnezeu din tot sufletul, din toată inima, din toate puterile și cugetul tău; să-L ai mereu în minte și să fii atent să păzești toate poruncile Lui.

Al doilea sfat: Să-i iubești pe toți oamenii, chiar și pe cei care te dușmănesc și te urăsc; iar celor care-ți fac rău, tu să le faci bine, ca să devii fiu al lui Dumnezeu.

Al treilea sfat: Să mergi regulat la biserică ortodoxă, cu multă râvnă, și să ascuți cu evlavie Sfânta Liturghie, fragmentele care se citesc, imnurile sfinte și psalmii roștiți de preoți și psalți. Să-ți aduni mintea și s-o ții aproape de Dumnezeu, de cuvintele și cântările sfinte, și să te gândești că te afli chiar în ceruri. Să cauți un duhovnic virtuos și bun la care să te spovedești, și să te împărtășești cu Preacuratele Taine cu frică, credință și iubire.

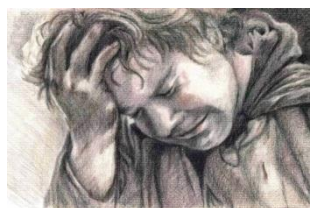
Al patrulea sfat: Să citești des Sfintele Scripturi, Evanghelia, viețile Sfinților și alte cărți de folos pentru suflet. Să eviți tovărășiile rele cu oameni necredincioși, necuvioși și îngâmfați. Să nu te duci la teatre, cinematografe, centre de distracție, discoteci, cazinouri etc. Să fii mereu cu luare-aminte și să postești în zilele rânduite de Biserică, cu discernământ.

Să-ți aduci aminte de moarte și de judecata de apoi, să te ferești de tot răul și să săvârșești ceea ce este bun și virtuos înaintea Domnului.

Acestea să le scrii și să le lași copiilor tăi. Aceste sfaturi ale mele și orice alt lucru bun să le păzești, pentru a te învrednici să mergi în Împărăția Cerurilor. *Ne vorbește părintele Filothei Zervakos, Editura Egumenița, 2007, p. 29*

Mustărările de conștiință nu ne deschid porțile Raiului

Mustărările de conștiință pot face din viața noastră un iad adevărat, însă mustărările acestea nu ne deschid porțile Împărăției Cerurilor! La ele trebuie să se adauge încă ceva.

Când ne gândim la pocăință, vedem mereu imaginea obscură sau cenușie a durerii, a unei inimi strânse, a lacrimilor, a unei tânguiri fără capăt pentru trecutul nostru, atât de întunecat și de nevrednic. Nevrednic de Dumnezeu, de noi, de viața care ne-a fost dată. Aceasta este doar o parte a pocăinței, mai bine zis trebuie să fie doar o clipă a ei. Pocăința trebuie să crească în bucurie și lucrare. Fără acestea, pocăința este neroditoare, fără acestea, ceea ce putea deveni pocăință se transformă în regret, regret steril care de cele mai multe ori omoară forța de viață, în loc să o trezească, să o înnoiască.

Când, ca rezultat al unei cugetări profunde asupra noastră, asupra Evangheliei și asupra căilor lui Dumnezeu, ne punem în fața păcatului nostru, înaintea infidelității față de cea mai înaltă vocație a noastră, atunci desigur în inima noastră se înfige o durere acută, o rușine adâncă pentru faptul că suntem atât de departe de ceea ce am fi putut fi, că semănăm atât de puțin cu ceea ce a pus la cale Domnul, făurindu-ne. Însă aceasta trebuie să fie doar un impuls pentru a începe să trăim o viață nouă. Când se întâmplă aceasta, nu trebuie nici să cădem în disperare, nici să ne oprim aici.

Mustărările de conștiință nu sunt încă pocăință; poți să-ți reproșezi toată viața faptele urâte și cuvântul răutăcios, gândurile și simțirile întunecate, și să nu te mai îndrepti. Mustărările de conștiință pot face din viața noastră un iad adevărat, însă mustărările acestea nu ne deschid porțile Împărăției Cerurilor; la ele trebuie să se adauge încă ceva: ceea ce alcătuiește inima pocăinței, și anume întoarcerea către Dumnezeu cu nădejde, cu încredere că lui Dumnezeu îi vor ajunge și dragostea ca să ne ierte, și puterea ca să ne schimbe.

(Mitropolit Antonie de Suroj, Bucuria pocăinței, Ed. Marineasa, 2005, pp. 23-24) www.doxologia.ro

„De ce să mă spovedesc? Eu nu am nici un păcat mare!”

Dacă vederea păcatelor proprii ar fi fost ceva ușor, atunci Sfântul Efrem Sirul nu s-ar mai fi rugat cu aceste cuvinte: „Așa, Doamne împărate, dăruiește mie, ca să văz păcatele mele.”

„De ce să mă spovedesc? Eu nu am nici un păcat mare. Să se mărturisească cei ce au ucis, au jefuit, au săvârșit nelegiuiri sau vreun alt fel de păcat.” În cea dintâi împrejurare, omul nu crede că va fi iertat din pricina apăsătoarei conștiințe a păcătoșeniei sale, iar aici lipsește orice conștiință a păcătoșeniei. „Nu am păcate mari...” Dar este, oare, cu adevărat așa? Dacă un om stă mai multă vreme închis într-o cămăruță, se obișnuiește cu aerul stricat și nici nu simte cât este de neplăcut. Însă de va intra cineva de afară, nu va putea răbda duhoarea adunată în cameră și va ieși îndată.

Să răspundă cei ce spun „Nu am păcate mari” dacă Îl au pe Hristos în inima lor? Acestuia îi place să locuiască în inimi curate. Sunt, însă, inimile lor curate? Greu de zis! Ei se închipuie curați, însă închipuirile nu pot fi luate drept adevăr.

„De vom zice că păcat nu avem, pre noi înșine înșelăm și adevăr nu este întru noi.” 1 In. 1,8 Și acolo unde este minciuna, nu se află Hristos! Ce este, atunci, de făcut? Să ne spovedim. „De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este și drept (Domnul), ca să ierte nouă păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea.” In. 1,9

Sfinții Părinți ne învață că anevoie lucru este pentru om să-și vadă păcatele. Acest lucru se tâlcuiește prin orbirea pe care-o pricinuieste diavolul. Dacă vederea păcatelor proprii ar fi fost ceva ușor, atunci Sfântul Efrem Sirul nu s-ar mai fi rugat cu aceste cuvinte: „Așa, Doamne împărate, dăruiește mie, ca să văz păcatele mele.” Nici Sfântul Ioan din Kronstadt nu ar fi spus: „Este, cu adevărat, un dar de la Dumnezeu să-ți vezi păcatele în mulțimea și joshicia lor.” Astfel, cei ce socotesc că nu au păcate mari sunt, de fapt, orbi. Ei ar trebui să se roage lui Dumnezeu ca să le dăruiască vederea păcatelor lor și ca să-i izbăvească de această pierzătoare neștiință ce i-a cuprins, cum că n-ar avea păcate mari. Chiar de le-ar fi păcatele precum firele de praf, dacă nu se vor curăți prin spovedanie neîncetată, acestea se vor aduna și vor murdări cămara inimii, încât înaltul Oaspete Ceresc nu va mai putea intra în ea.

Păcatele mărunte sunt adesea mult mai primejdioase decât cele mai mari nelegiuiri, căci cele din urmă apasă greu cugetul și vor fi în cele din urmă

răscumpărate, mărturisite, îndreptate și șterse, pe când păcatele mărunte nu apasă sufletul în chip anume, însă au o însușire ucigătoare - îl fac nesimțitor față de harul lui Dumnezeu și față de mântuire. Mai puțini oameni au pierit răpuși de fiarele sălbatice, decât de microbii cei mici și nevăzuți cu ochiul liber. Păcatele mărunte, fiind socotite neînsemnate, sunt adeseori, din nebagare de seamă, trecute cu vederea. Ele sunt lesne uitate și, pe deasupra, slăbesc cugetul moral și nasc în om cel mai cumplit obicei - deprinderea de a păcătui. Astfel, păcătosul cel vrednic de milă ajunge la înșelarea de sine cum că nu este păcătos, că în el totul se află în rânduială, pe când, de fapt, nu este altceva decât un jalnic și vrednic de milă rob al păcatelor. Păcatele mărunte nasc în viața duhovnicească a omului un adevărat pustiu. Așa după cum pendula de pe perete se oprește din pricina depunerii prafului mărunț, la fel și pulsul duhovnicesc al omului se stinge treptat sub stratul gros de păcate mărunte, lăsate să se adune. Pentru ca să pornească din nou ceasul, trebuie curățat praful. Pentru ca omul să se însuflețească spre o viață duhovnicească, trebuie să-și spovedească și cele mai mici păcate. (Arhimandritul Serafim Alexiev, *Viața duhovnicească a creștinului ortodox*, Editura Predania, 2006, p. 107) www.doxologia.ro

înfrântă Dumnezeu nu o va urgisi. Iar o inimă înfrântă este o inimă fără de gânduri. Prin eforturile sale și prin harul lui Dumnezeu, prin sinergia dintre voința sa și harul lui Dumnezeu, omul este astfel vindecat, restaurat în integritatea sa primară. Prin acest proces de vindecare, care trece prin unirea duhului și a inimii, el revine la o stare „normală”, naturală, cea a lui Adam din Rai, a omului de dinainte de cădere. Detașat de bunurile materiale, el devine capabil să plinească cea mai mare poruncă evanghelică: a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul iar pe aproapele ca însuși pe sine. *Cuvânt al părintelui Zaharia Zaharou extras din revista Itinéraires : Recherches chrétiennes d'ouverture (Le Mont-sur-Lausanne, Suisse), Nr. 23, 1998. www.doxologia.ro*

Marele dar al preotului

Preoților, li s-a dat marele dar, să ierte în numele lui Dumnezeu. Mare, covârșitor de mare dar! Oare de ce nu-l pricep oamenii? Preoția Bisericii urmărește ca nici unul dintre fiii Tatălui să

nu se învrăjbească în sine însuși, sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos. Preoții au grija de-a îndupleca pe oameni în vremea rânduită întoarcerii, ca să nu cadă din milostivire sub strivirea dreptății. Lor li s-a dat marele dar, să ierte în numele lui Dumnezeu. Mare, covârșitor de mare dar! Oare de ce nu-l pricep oamenii? Multă pagubă face un preot în averea de păcate a oamenilor, ștergându-le cu darul, datoriile agonisite diavolului, capitalizate în om. (Părintele Arsenie Boca – mare îndrumător de suflete din secolul XX, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 134-135.)

Inima înfrântă este o inimă fără de gânduri

Rugăciunea lui Iisus este rugăciunea unui singur gând. Acolo unde este Numele Domnului, acolo este prezent și El. Acest nume, pentru creștini, este inseparabil de Persoana lui Hristos. Taina

care face rugăciunea lui Iisus lucrătoare și rodnică este trezvia și smerenia. Spusă într-o astfel de stare, rugăciunea atrage puterea Duhului Sfânt. În practica acestei rugăciuni, două părți trebuie unite, armonizate. Una dintre aceste părți este mică, alta este mare. Partea mică, este efortul omului de a-și găti inima pentru primirea părții mari care este harul Duhului Sfânt, har fără de care omul nu poate face nimic. Dumnezeu ne dăruiește harul său pe măsura recunoștinței noastre față de El. Altfel zis, noi nu avem decât ceea ce recunoaștem ca având de la El.

Rugăciunea lui Iisus este rugăciunea unui singur gând. Chiar simplitatea ei este tocmai ceea ce o face exigentă. Închizând duhul în cuvintele rugăciunii sau în partea superioară a inimii, evităm influența imaginației care ne împrăștie și atașamentul față de realitățile trecătoare ale acestei lumi. Constrângem inima și duhul să trăiască doar cu gândul la Dumnezeu, însoțit de pocăință. Acest efort ascetic are drept scop să sensibilizeze inima, să o umple de umilință, de durere duhovnicească. Această durere, la rândul ei, atrage mintea și o face să se pogoare în inimă. Mintea și inima sunt astfel unite, reîmprospătate de har. Inima devine astfel în mod autentic centrul ființei noastre. Inima

Ești pregătit să intri în planul lui Dumnezeu pentru tine, sau încă visezi?

Ne facem timpul vieții așa cum vrem noi. Avem propriile noastre planuri și anumite termene până la care trebuie să finalizăm anumite acțiuni pe care ni le-am propus. Ne propunem să facem mai mulți bani, să ne ridicăm afacerile, să ne creștem salariile, să ne schimbăm joburile. Vrem ca până la anul să ne luăm un apartament, o nouă mașină. Ne propunem ca în vacanța de vară să vizităm locuri exotice pe care doar le-am visat.

Ne facem mereu planuri și orice termen din planul nostru care eșuează ne aduce întristare, ne creează suferință. Ne bazăm pe propriile noastre puteri ca să întreținem familia, să ne creștem copii. Avem planuri profesionale ambițioase, care după slaba noastră gândire, ar aduce

mult folos societății și nouă înșine. Vrem slavă lumească, vrem recunoaștere pentru tot ceea ce facem, vrem să creștem, vrem să muncim din ce în ce mai mult. Ne acoperim de griji și planuri, care, credem noi, odată rezolvate și împlinite ne vor aduce pacea și mulțumirea după care tot alergăm. Dar după ce le-am dus la bun sfârșit, în mintea noastră deja au mai apărut alte 10 idei grandioase. Și uite așa drumul nostru zilnic prin viață e o luptă tulburătoare cu propriile noastre idei, planuri, cu propria noastră muncă... Dar vine un moment când Dumnezeu pune Stop la toată agitația noastră. Se întâmplă ceva care dă peste cap tot ceea ce plănuisem noi. Îți pierzi locul de muncă, care-ți oferea bani din belșug și oportunități profesionale variate. Ți se îmbolnăvește grav copilul. Pășești un accident, tu sau cineva foarte apropiat din familie. Îți pierzi casa, divorțezi sau faci o greșeală prin care ești condamnat penal. Trebuie să te muți în alt oraș sau în altă țară.

În viață pot apărea multe situații neprevăzute, atât bune cât și rele, iar acestea ne dau peste cap toate planurile de viitor. Soțul are un accident iar soția trebuie să-i stea aproape ani de zile pentru a-l ajuta să se recupereze. Până mai ieri munceau din greu și strângeau bani pentru copiii lor, iar astăzi renunță la tot și se sprijină unul pe altul pentru a-și reface sănătatea, iar copiii intră în viață pe cont propriu.

Doi tineri proaspăt căsătoriți, cu perspective profesionale foarte bune, cu o situație financiară stabilă, află de la medici că bebelușul lor e diagnosticat cu o boală rară și încep să meargă din spital în spital, de la un medic la altul pentru a-i reface sănătatea. Până mai ieri erau invidiați de lume și apreciați pentru tot ce au și pentru ceea ce sunt, iar astăzi îi vezi cum renunță la servicii și umblă prin țări străine pentru a-și recupera viața copilului. Bani îi investesc pe toți în tratamente și operații și ajung în timp să se descurce mai greu. Renunță la ei înșiși pentru viața copilului și din invidiați încep să devină compătимиți. Exemplele sunt multe, societatea ni le-a oferit de atâtea ori. Este de ajuns să vă uitați în jurul vostru și siguri veți găsi pe cineva a cărui viață s-a schimbat radical din diferite motive. Va să zică, planurile de acasă nu coincid cu cele din târg. Planurile pe care ni le făcusem pentru viața noastră personală și profesională ajung la un punct când se schimbă radical. Dumnezeu, care mută împreună cu noi pe tabla de șah a vieții, pune Stop fugii noastre și schimbă macazul într-o altă direcție a vieții, pe care poate niciodată nu ne-am închipuit-o.

Ce facem atunci? Reconfigurăm traseul și ne adaptăm noilor condiții de viață. Cu timpul vom vedea că smeritul plan al lui Dumnezeu, care e presărat cu necazuri, suferințe, și obstacole ne va fi mult mai folositor decât planul nostru spectaculos care viza doar confortul, slava lumească, banii și puterea. Planul nostru ne transforma într-un munte de egoism și mândrie, iar planul lui Dumnezeu ne modelează încet dar sigur spre asemănarea cu El, spre smerenie, blândețe și iubire de aproapele.

Am doar 30 de ani și nu pot vorbi din experiența vieții, dar intuiesc încă de pe acum că noi creștinii nu suntem pregătiți pe deplin să facem voia lui Dumnezeu până la sfârșitul vieții noastre. Spunem în rugăciunea „Tatăl Nostru” în fiecare zi: „Facă-Se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” dar nu știm că voia lui Dumnezeu pentru noi poate fi radical diferită de planurile închipuite de noi. Tâlcuind acest verset din rugăciunea domnească, Sf. Ioan Gură de Aur spune: “După cum acolo sus în cer toate se petrec fără de nici o piedică, iar îngerii nu împlinesc numai unele porunci, iar pe altele le calcă, ci pe toate le fac și cu toții se supun – că “sunt puternici în virtute – spune psalmistul – făcând cuvântul Lui” (Ps. 102, 21) -, tot așa învrednicește-ne și pe noi oamenii să nu facem pe jumătate voința Ta, ci să o împlinim în întregime, așa cum Tu voiești!”. Tu poate te vezi mare director al unei companii naționale, iar Dumnezeu te va pune să-ți îngrijești soția imobilizată la pat timp de 15 ani, trăind amândoi dintr-o pensie pe caz de boală. Aparent ar fi o mare dezamăgire, dar ținta este Împărăția Cerurilor, și foarte posibil ca pe drumul managementului să te fi abătut rapid de la căile lui Dumnezeu. Ești tânăr și poate te vezi căsătorindu-te cu Ileana Cosânzeana, având o casă frumoasă ca-n povești. Dar Dumnezeu poate te va rândui să rămâi necăsătorit ca să slujești societății într-un anume fel. Tinerii au multe vise frumoase cu viața lor, dar realitatea va fi alta. Dacă se lasă în mână la Dumnezeu, cu siguranță va fi una mult mai bună decât gândeau ei.

Viața mea până acum a avut un curs pe care nu l-am intuit, iar planurile mele, multe și spectaculoase s-au stins încet în propria-mi imaginație. Până acum sunt mai mulțumit de planurile lui Dumnezeu cu mine, decât de planurile mele cu mine. Sfinții Părinți vorbesc adesea de o lăsare totală în mâna lui Dumnezeu, fără a plănui nimic, având ca singură constantă: împlinirea Evangheliei, păzirea poruncilor lui Hristos, și restul se așează de la Dumnezeu. Ești pregătit oare să duci crucea pe care ți-o va da Hristos? E ușoară, te va îngreuna doar dacă ești iubitor de confort, de bani, de slavă de la oameni, de bani, de toate cele ale lumii. Ești pregătit să intri în planul lui Dumnezeu pentru tine, sau încă visezi? Finalitatea planurilor Lui e mult mai măreață decât toată măreția planurilor tale.

„Ai văzut ce urmare minunată! Ne poruncise să dorim bunătățile viitoare și să ne grăbim pentru plecarea noastră dincolo; dar atâta vreme cât nu se întâmpla asta și locuim aici, ne poruncește să ne dăm toată silința ca să viețuim ca îngerii din cer. Hristos ne-a spus: “Trebuie să doriți cerurile și cele din ceruri!”; dar a poruncit ca, înainte de a ajunge în cer, să prefacem pământul în cer; să trăim pe pământ, ca și cum am trăi în cer; să ne grăbim să facem așa totul. Și pentru acestea să-L rugăm pe Stăpânul nostru.” (Sf. Ioan Gură de Aur) Să nu-ți fie frică de viitorul tău. Te va conduce Dumnezeu de mână prin toate, pas cu pas, și te va povățui mereu, educându-te de la zi la zi până vei ajunge ca El, până vei avea o inimă plină de milostivire față de toți. *Claudiu Bălan*

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

Anul 2 N° 22 14.07.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de exemplare și se distribuie gratuit.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDAMNAȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRUL**

SLĂVA ȚEI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

